

for at gøre enkelte Personer en Tjeneste, ved at de faar saa og saa meget mindre at betale i Skat, men af rent principielle Grunde, for derigennem at forøge Tilbøjeligheden til Opsparing.

At en Reform af den Art vil betyde, at en Mand af den og den Art faar saa og saa mange Tusind i Besparelse, medens en Mand af den og den Art kun faar saa og saa mange Øre og nogle slet ingenting, ja det har vi hørt, hver Gang der har været Tale om Nedsættelse af Skat, og det vil vi højst sandsynlig blive ved at høre, hver Gang et Forhold af den Art omtales. Dette kan imidlertid ikke være det afgørende. Det afgørende maa være, om det samfundsmæssigt set er nyttigt at tilstræbe Opsparing eller ikke. Mener man, at det er det lykkeligste, at man søger at faa Folk til at spise deres Formuer, altsaa lige stik imod de Regler, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup i saa høj Grad har gjort sig til Talsmand for, ja saa skal man naturligvis lade dem spise væk; men er man af den Opfattelse, at det samfundsmæssigt set er saare skadeligt, ogsaa fordi man derigennem i saa høj Grad kommer til at mangle Kapital til at sætte Erhverv i Gang, som Landet nu en Gang kunde ønske at have, saa maa man ikke hæfte sig ved, om denne eller hin faar en Besparelse, men saa maa man gøre det principielt rigtige, og der mener vi altsaa, at det principielt rigtige er, at Formueskatten nedsættes meget betydeligt.

Axel Dam: Det foreliggende Finanslovsforslag viser en anerkendelsesværdig Villie til at bringe Statsudgifterne nedad, men der er alligevel endnu en hel Del Udgiftsposter, som kan fjernes eller nedsættes. Der er ingen Tvivl om, at Regeringen, der sidder inde med Administrationen, baade vil og kan foretage Besparelser, som de bedst selv kan skønne over Muligheden af i de enkelte Tilfælde. Det, der falder først i Øjnene, naar man ser paa det foreliggende Forslag, er, at Udgiftsposterne paa Statens Domæner og Erhvervsvirksomheder stadig har en meget betydelig Størrelse. Uden Regeringens Sparepolitik vilde de vel have været endnu større, men der er stadig saa stort et Underskud, at man maa spejde efter en Udvej til at komme bort fra det eller formindske det. Vi nærer den Opfattelse, at Domænegårdene og Skovene burde sælges, og ligesom mange andre af Statens Erhvervsvirksomheder overgaa til privat Drift, der ogsaa efter den højtærede Finansministers Udtalelser er en mere fordelagtig

Driftsmaade end Statsdriften. Pensionsbyrden er en stor Underskudskilde paa Finansloven. Man burde have lyttet til vor Røst i Fjor under Behandlingen af Lønningslovene og i Stedet for at nedskære selve Lønningerne eller konvertere dem til en Slags Alimentationsbidrag ladet Tjenestemændene selv overtage deres Pensionering gennem Pensionsforsikring.

Hvad i øvrigt Udgifterne paa Finansloven angaar, vil Regeringen sikkert administrativt kunne bringe dem en Del ned. Vi vil særlig pege paa to Grupper af Bevillinger, hvor der kan blive en rig Høst at gøre for en Nedskæringsregering, nemlig Erhvervsbevillingerne og de kulturelle Bevillinger. De Bevillinger, der er bundet ved andre Love, kan man jo ikke røre stort ved, men des mere kan man tage fat paa de saakaldte frie Bevillinger; her kunde uden Skade skæres væk i stor Udstrækning. F. Eks. mener vi, at alle Rejseunderstøttelser bør fjernes og alle Smaabevillinger til Erhvervsformaal og kulturelle Formaal; Bevillinger til større Institutioner, som har været vant til at bygge paa disse Bevillinger, kan jo kun nedsættes gradvis og afvikles i Løbet af en Række Aar. Det, der efter vor Mening sidst bør afvikles, er Tilskud og Hjælp til trængende Elever paa Undervisningsanstalterne, indtil de sociale Forhold gør det muligt, som naturligt er, at man selv kan betale for den Uddannelse, som man ønsker, og som det ogsaa er nødvendigt for Samfundet, at et tilstrækkeligt stort Antal Mennesker underkaster sig.

Det forbavser noget paa Nedskæringsregeringens Budget at se forøgede Udgifter til Militærvæsenet, især efter at man gennem Bladene har erfaret Oberst Lassons Omvendelse, som man maa haabe maa gøre et vist Indtryk paa Regeringen. Men selv de Nedskæringer, der er foreslaaet, og de, som vi yderligere vilde kunne foreslaa, vil overfor den sociale Krise kun være som en Draabe i Havet. Vi tillægger dem derfor ikke nogen overvættets stor økonomisk Betydning. En større Betydning ligger der efter vor Mening i den rent moralske Virkning; i en saadan Nedskæring ligger en Appel til Befolkningens Evne og Villie til Selvhjælp og dermed Begyndelsen til et sundere Syn og en sundere Tankegang, bort fra Understøttelsesaanden, der maaske kan være naturlig for en forkrøblet Underklasse, men ikke for arbejdsdygtige Borgere, som burde ønske netop at ryste Underklassepræget af sig og kræve deres lige Ret til de Naturgoder, som nu